

Procitnutí pána z Čistírny (zabití vodárenské paní)

Stíny plamenů

Už otevřels mi, synu, oči mé,
tu ženskou zničíme.
Už vyplouvám ze svých nádrží,
v mysli mi dřímá rozhodnutí:
Zabít!

Vždy byl jsi, synu, odvrácen,
ty jediný jsi pravdu znal,
Já lživou láskou oslepen
a na tu tvou zapomínal.

Stydím se za svojí slepotu,
i já se musím učit z chyb,
díky ti, že zůstals věrný
kanalizačnímu království.

Právě tvojí zbraní, synu,
právě tou já zabít chci
Ať jeden ze tvých poklopů
klesne na hlavu vodárny.

Já tu křeplavici rozdrtím
s radostí nesmírnou, otče.
Čekal jsem jen na tvé svolení,
No a teď ještě ty, Mistře Jímači.

Slyším vás už dosti dlouho rozmlouvat o vodárně
Od života ve stokách už ničeho se nedočkám.
Z mojí jímky navěky ztratilo se bahno vzácné,
Loučím se s vámi všemi, neboť hlady umírám.

Bratře, né!

Uh. (umřel)

Né.

Nadešel čas, synu,
Nadešel čas, zabíjej!

Taktéž ti radím, příteli.
Vždyť ona nese vinu za smrt tvého bratra.

I jako křehká dívenka,
teď promluvit musím,
naše prolhaná máťinka,
ta ať už nikdy nezaječí.
Pitná sestra ať jde s ní,
byla jen její součástí,
vím jako že se jmenují:
slečna Odpadní voda.

Tak dost už s těma klávesama,
tohle je black metal odpadních vod.

Tož dobrá bratříčku, já toho zanechám,
ať hudba z čistírny zní už jen na kytarách.

Vy jste se všichni ale rozřečnili,
až teď, když smrt postihla jednoho z nás.
No tak podívej se, matko, vzhůru nad hlavu.
Tomuhle já říkám porážka hlavy vodárny.